

gangsmaade ganske urigtig, og jeg kan forsikre den højtærede Forsvarsminister om, at en saadan Afgørelse absolut ikke tjener til at skabe Sympati for Hæren ude blandt Befolkningen.

Medens jeg er ved Indkvarteringen ved Efteraarmanøvrerne, har jeg endnu en Henstilling til den højtærede Forsvarsminister. Jeg vil anmode ham om, at han drager Omsorg for, at Indkvartering i de enkelte Byer, Sogne og Landsbyer kommer til at foregaa efter Forhandling med og Vejledning af Stedets Sognefoged. Jeg skal gøre opmærksom paa, hvorledes det gik i den By, jeg bor i. Vi fik Indkvartering, og Tropperne kom meget sent om Aftenen — saa vidt jeg erindrer, var Klokkeren over 9 —, og der var mange Tropper. Fogeden mødte ogsaa for at være behjælpelig med Indkvarteringen, men saa skete det ret ejendommeligt, at han ikke kom til at hjælpe, fordi de Herrer Officerer vare saa store paa det, at de frabad sig al Hjælp. De vilde indkvartere sig selv, og det gjorde de. Men det blev ogsaa derefter, det blev saa daarligt, som det overhovedet kunde tænkes. I Landsbyen var der 3 nyopbyggede, store Gaarde, hvoraf de to vare de største i Sognet. De fik slet ikke Indkvartering, ikke en eneste Mand, hvorimod andre Gaarde og Smaahuse bleve overfyldte med Tropper. Beboerne vilde gerne være saa gode mod Soldaterne, som de kunde, men de kunde ikke overkomme det overfor en saadan Masse. Hvis derimod de store Gaarde havde faaet en Del af Tropperne, vilde det have gjort en stor Forskel, men de fik ingen. Officererne indkvarterede sig selv, men de kunde nok have haft nødig at tage imod Sognefogedens Vejledning.

Jeg vil saa gerne spørge den højtærede Forsvarsminister, om det forholder sig rigtigt, at Rekrutbataillonerne ved Infanteriet i denne Sommer have haft en daglig Øvelsестid, der er adskilligt længere, end det hidtil har været Tilfældet. Rekrutuddannelsen blev ved de nugældende Militærlove indskrænket med 15 Dage — ganske vist kommer der saa en Ekstrainkaldelse paa 6 Dage, men det holde vi nu udenfor. Nu kunne vi vel nok gaa ud fra som rigtigt, at Generalstaben har været imod denne lille Indskrænkning af Tjenestetiden, og der er jo da en Mulighed for, at Generalstaben eller de Officerer, der lægge Planerne, have tænkt: Disse 15 Dage skulle vi nok vinde i Form af længere Øvelsестid daglig. Jeg vil gerne vide, om det er rigtigt, thi i saa Fald er det absolut imod de For-

udsætninger, under hvilke denne Indskrænkning af Tjenestetiden blev vedtagen. Det var nemlig ikke Mening, at denne Indskrænkning skulde gaa ud over de menige Soldaters Frihed eller Hviletid.

Jeg kunde dernæst ogsaa ønske her at omtale Hærens Remontering og det ringe Vederlag, der ydes Foderværterne for de udstationerede Remonter. Men da der i Øjeblikket ikke foreligger saa gode Oplysninger derom, som der mulig senere vil komme, skal jeg indtil da ikke komme nærmere ind derpaa. Maaske Lejlighed dertil vil komme ved Finanslovens anden Behandling.

Jeg har saa nogle ganske faa Bemærkninger at gøre angaaende de nye store Skatte- love, der ere kastede ind paa Tingets Bord. Jeg skal ikke i Øjeblikket komme ind paa nogen udførlig Omtale deraf, saa meget mindre som de ville komme til Forhandling senere, hvor der da vil blive Lejlighed dertil, og som jeg i det væsentlige kan henholde mig til det, der i saa Henseende er fremsat af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Kun vil jeg sige, at jeg kan ikke helt underskrive Rigtigheden af den Paastand, der forleden Dag blev fremsat af den højtærede Finansminister, der udtalte, at vi ærlig talt alle vare medskyldige i den nuværende slette finansielle Tilstand. Jeg skal hertil sige, at jeg føler mig ikke særlig medskyldig. Mit Ansvar er i det mindste ringe i Forhold til Flertallets her i Tinget. Jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at jeg er ikke medskyldig i den for Statskassen store Indtægtsnedgang, der blev Følgen af den, man kan godt sige rene Fiasko, der blev gjort ved Toldlovens Vedtagelse. Jeg er heller ikke medskyldig i den store Udgiftsforøgelse, der mere og mere vil blive Følgen af de store Militærudgifter. Men selv om mit Ansvar er ret ringe, har jeg saa megen Ansvarsfølelse, at jeg ogsaa vil være med til at bringe Statens nuværende finansielle Stilling ind paa en bedre og sundere Basis, vel at mærke, naar det sker ad demokratiske Venstreveje. Men skal jeg være med dertil, vil jeg ogsaa forlange, at Flertallet her i Tinget skal være med til Besparelser navnlig paa de Udgifter, som Venstre altid, og med Rette, har henregnet til de uproduktive, nemlig Militærudgifterne. Der er her sikkert meget, der kan spares, og meget, der uden Skade for vort Forsvar kan udsættes.

Hvad angaar de meget omtalte foreslaaede Besparelser paa Finansloven, skal jeg heller ikke komme dybt ind paa dem. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at en stor, maaske langt overvejende Del af de